

Het is uitdrukkelijk een uittreksel – Henk Lambooij over zijn levenswerk

Dezer dagen verschijnt in één kloeke band A cellist's Companion, in de woorden van de flyer de culminatie van ruim vijfendertig jaar nauwgezet bijeenbrengen van gegevens over het repertoire voor cello. Meer dan 41.000 werken van de hand van zo'n 14.800 componisten zijn verzameld door Henk Lambooij – was bijna drie decennia solocellist van het RFO – en Michael Feves, nog steeds als cellist actief in MCO-verband. Het betreft het eerste naslagwerk van deze omvang op dit terrein, en bevat informatie uit vele bronnen: behalve de uitgaven zelf ook encyclopedieën, catalogi, aankondigingen, concertprogramma's, besprekingen enzovoort. Componerende cellisten, zoals Romberg, Dotzauer, Davidoff en Fitzenhagen, hebben een streepje voor: van hen hebben de auteurs een biografie opgenomen. Over de totstandkoming van deze imposante cellobijbel spraken we met Henk Lambooij, die opgewekt laat noteren dat dit uitdrukkelijk een uittreksel is van alle informatie die ze bijeengebracht hebben.

“Ik zou, ergens begin jaren '70, een radio-opname maken, en kreeg het verzoek daarvoor muziek te zoeken die niet al regelmatig werd uitgevoerd. Ik ging wat rondkijken, en was verbaasd dat er zóveel meer bleek te zijn dan ik dacht. Ik begon met aantekeningen op een paar vellen papier, maar die waren spoedig vol. Na mijn eigen collectie liep ik die van mijn collega's langs, en zo breidde de kring zich steeds verder uit. Ik bezocht dikwijls de Omroep-muziekbibliotheek, evenals het Gemeentemuseum in Den Haag, de Universiteit van Utrecht enzovoort.”

Behalve naar gedrukte muziek ging Lambooij ook op zoek

naar handschriften – dat maakte het nog meer tot een “zoektocht zonder eind”.

In de jaren '70 werd Michael Feves cellist in het RFO. Hij bleek zeer geïnteresseerd in het project van Lambooij en bood aan om de verzameling gegevens “een beetje op orde te brengen” met gebruikmaking van zijn computer.

Op een bepaald moment ging Lambooij zijn jachtterrein uitbreiden naar het buitenland. Aangezien hij vele andere werkzaamheden had – hij was naast zijn orkestbaan bijvoorbeeld jarenlang lid van het Raphael Kwartet – bleven die trips meestal beperkt tot een paar dagen. Hij is zo'n vijf keer in de Bibliothèque Nationale in Parijs geweest, een keer of drie in de British Library in Londen, enkele malen in de Staatsbibliotheek in Berlijn, en verder onder meer in Dresden en Wenen. Ook kan hij boeiend vertellen over zijn bezoeken aan bibliotheken in Italië, zoals die in Modena, Cremona, Bologna en Bergamo. In laatstgenoemde plaats is de collectie van Alfredo Piatti te vinden, een negentiende-eeuwse Italiaanse cellist-componist die lang in Engeland werkte en in zijn vrije tijd zeer veel cellomuziek gekopieerd – lees: overgeschreven – heeft. “Zijn dochter heeft die collectie geïnventariseerd en er een kaartenbak van gemaakt – een schoolvoorbeeld van hoe je zoiets doet! Toen ik in die bibliotheek naar dat materiaal informeerde bleek niemand van het bestaan van die catalogus te weten... Gelukkig is de betreffende schoenendoos toch boven water gekomen.”

Hij noteerde bij die gelegenheden ook altijd de incipits van de gevonden werken (een incipit bestaat uit de eerste

paar noten van de melodie van een compositie. Hiermee kan deze worden “geïdentificeerd”). Op die manier herkende hij tenminste tachtig werken die volgens andere bronnen

anoniem waren of op naam stonden van een andere componist. Zijn database omvat momenteel zo'n 11.000 incipits van vooral achttiende-eeuwse muziek.

In 1993 eindigden de omroepactiviteiten van Henk Lambooij; wel bleef hij nog een aantal jaren spelen in het Raphael Kwartet. Hij begon vervolgens een studie Muziekwetenschap in Utrecht, vooral “om ordening te brengen in m'n kop en m'n boeken”. Zijn afstudeerscriptie ging over Friedrich Wilhelm II, die in 1786 koning van Pruisen werd. Hij was amateurcellist, verzamelde veel cellomuziek en gaf veel componisten opdrachten. Ook over andere muzikale onderwerpen heeft Lambooij veel gegevens verzameld. Zo heeft hij een database met orkestsamenstellingen in verschillende steden en periodes. Ook zou hij nog wel boeken kunnen schrijven over de geschiedenis van het cellospel, de ontwikkeling in het repertoire en de receptie door musici en publiek.

Voor verdere informatie: zie www.cellocom.org Op deze website zullen de auteurs ook correcties en aanvullingen vermelden.

